

MEZI

„Seš si jistá, že to je U8?“

„Jojo, osmička, jezdím jí každý den.“

„Tak super.“

Nika se dál nevyptávala a poslušně se za mnou rozběhla po schodech dolů. Metro zrovna s blikáním zavíralo všechny dveře. „Pojďme, to stihnem!“

Na poslední chvíli jsem zachytila zavírající se dveře a podržela je Nice. Celé udýchané jsme vpadly dovnitř a posadily se na dvě volná místa – naproti objemnému muži tmavé pleti, hledícímu přes tlusté brýle do mobilu, a čtoucí si ženě s hidžábem.

„Tak na toto už jsem asi stará,“ smála se Nika.

Dveře se s pasivně agresivním blikáním konečně zavřely a metro se rychle rozjelo, aby ho zase nějaké praštěné studentky nezdržely na jeho přesně naplánované životní cestě věčného tam a zpátky.

„Nechápu, jak si někdo může naplánovat celý život,“ přemýšlela jsem nahlas. „Víš co, studium, práce, rodina, ... Vždyť mě stresuje už jen představa týdenního plánu!“

„Naplánovat, to je v pohodě, horší je pak se tím řídit,“ slovíčkařila Nika. „Já mám plány celkem ráda, dávají mi takovou jistotu. Můj mozek tak nějak ví, kam jde, co chce...“

„A co když pak něco hrozně pokazí?“

Nika se zamyslela. „No, pak mám deprese.“

Suše jsme se zasmály.

Myslím, že zrovna u Niky se zatím všechno vyvíjí podle plánu. I když je jí taky 24 a toto je její poslední semestr, na rozdíl ode mě má o své budoucnosti jasno. Hned v září nastoupí do školy jako učitelka, ale ještě předtím se stihne v létě provdat za svého spolužáka z výšky. Nebylo to vlastně žádné překvapení, když mi před měsícem hrdě posílala fotku prstýnku. Vždycky jsem věděla, že je přesně ten typ holky, která se vdá hned po státnicích. A myslím, že mě ani nepřekvapí, jestli do dvou let budou mít dítě. Vždycky chtěla rodinu brzo. V tom jsme se taky lišily. Vzpomněla jsem si na den, kdy jsme se seznámily, bylo to ve školce.

Zrovna jsem se usilovně soustředila na to, abych namalovala gumovému kohoutovi, který mi stál modelem, obě oči stejně velké, když mě vyrušila něčí přítomnost. Blondatá, kudrnatá holčička s panenkou v ruce mi koukala přes rameno. „Co to maluješ?“

„Kohouta.“

„Aha.“

Chvilí nic neříkala. „Už to máš hotové?“

„Ne.“

„Tak já se budu dívat.“

Schválně jsem malovala dlouho, ale pak mi jí začalo být trochu líto a smírně jsem jí nabídla, jestli si chce na něco hrát. Rozzářily se jí oči.

„Budeme si hrát na maminku a tatínka, hele, tady je naše mimi. Já jsem maminka. Ty budeš tatínek, jo?“

Zavrtěla jsem se na židli. „Tak jo. A nemůžu být třeba pes?“

„Ale kdo bude tatínek?“ ptala se zklamaně holčička.

„Tatínka nepotřebujeme. Dívej, budu bernardýn a budu vás vozit na zádech!“

To ji přesvědčilo. „Tak jo,“ řekla nadšeně, „jak se jmenuješ?“

„Majda. Ale jako pes budu Bety. A ty?“

„Já jsem Nikolka. A jako maminka budu taky Nikolka.“

„Tak jo.“

Metro zastavilo. WEINMEISTERSTRAÙE, ozval se název zastávky a do dveří se nahrnula skupina lidí. „Kde vlastně vystupujeme?“ ptala se stále stejně blondatá a kudrnatá, ale o dost vyšší, namalovaná a elegantně oblečená Nika. „Na konečné, Hermannstraße,“ řekla jsem, „takže pohoda.“ Jeli jsme na koncert jedné starší altrockové kapely, kterou máme obě rády. Nika to vzala jako záminku, aby si dala pauzu od psaní diplomky a strávila u mě prodloužený víkend. Sice jsme vyrazily trochu později, ale měly bychom přijet někdy v průběhu předkapely.

Děda i žena s hidžábem vystoupili a nahradil je mladý Turek a potetovaná dívka s modrými vlasy, ve žlutých šatech, červených silonkách a černých botách na vysoké podrážce. V ruce držela mobil a naléhavě do něho mluvila rusky.

„Je ten Berlín fakt tak mezinárodní, nebo prostě sedíme jen na speciální lince pro cizince?“

Zasmála jsem se. „Mám pocit, že celý Berlín je speciální linka pro cizince – a sem tam nějakého Němce.“

„Hm. A kdy ti vlastně končí ta stáž?“

„Za dva měsíce, v červnu.“

„A už víš, co budeš dělat pak?“

„Na začátku září státnice a pak nevím.“ Se svým humanitním oborem zdaleka nemám tak jednoznačnou profesní cestu jako budoucí pedagožka Nika. Kombinace germanistiky a španělštiny zní sice užitečně, ale spíš než úzkou cestu pedagogiky to připomíná široké zelené pláň, sice krásné, ale bez jasného směru a cíle. Jako můj život. Aspoň v této fázi.

ROSENTHALER PLATZ, ozvalo se nám nad hlavou. Modrovlasá dívka ani Turek nevystoupili.

„Niko, já mám pocit, že jsem teď na konci jedné fáze a to mě stresuje. Vyvolává to ve mně hrozné fomo.“ Od té doby, co jsem zjistila, že existuje tento pojem, nechápu, jak se někomu podařilo shrnout můj život jen do čtyř písmen.

„Někde jsem četla, že místo *Fear of missing out* je lepší to brát jako *Fun of missing our*. Nebo prostě něco jiného pozitivního na F,“ podívala se na mě, „že je to prostě o postoji. Je super, že máme tolik možností, a tak můžeme mít radost z toho, že si můžeme vybírat. Svoboda spočívá v nastavení hranic. Právě tím, že omezíš všechny ty možné cesty, budeš moct svobodně prožít tu jednu, místo aby ses furt koukala, o co všechno přicházíš. Jo, tak to slovo bude asi spíš *Freedom*.“

„Jenže já nevím, co je ta jedna, víš? Už teď mě napadá několik možností a všechny zní dobře. Můžu jít pracovat někam do firmy, zůstat v Berlíně nebo v jiném městě v Německu, odstěhovat se pryč, do Španělska, Jižní Ameriky nebo začít další studium, jít na doktorát, na další stáž...“ začala jsem vypočítávat.

Nika jen soucitně kývla. Chvilí bylo ticho, když nepočítám hučení metra, hlasy okolo, neústupnou Rusku a ustavičný zvuk beatů z Turkových sluchátek.

„Bro má nejhorší zvukovou propustnost na světě.“

„Třeba nás chce taky obohatit.“

„Asi si radši počkám na Foo Fighters,“ řekla Nika a já jsem souhlasně kývla.

BERNAUER STRAÙE, zaznělo. Ruska odešla a vedle Turka se vmáčkl holohlavý muž s hnědým boxerem, který nás hned začal očmouchávat.

„Víš, mám pocit, že mi ujel vlak.“

Nika se rozesmála. „Zníš, jako bys měla krizi středního věku!“

„No svým způsobem jo. Buď mi už ujel, nebo ujíždí, nebo mám strach, že mi ujede. Dojedu na konečnou a zjistím, že jsem nasedla špatně, že jsem totálně minula tu svoji zářnou budoucnost. Jenže nejhorší je, že vůbec nevím, jak vypadá. Jednu chvíli bych to se přestěhovala do Berlína natrvalo, našla si nějakou super full time job a věnovala se kariéře, jindy chci sednout na letadlo a zůstat někde v Málaze, pracovat na dálku a u toho cestovat a pak mi začne chybět Česko a představuju si, jak tam žiju někde na farmě s vlastní rodinou.“

„Tak to je teda široké rozpětí.“

„To jo. Nejradši bych zůstala napořád student a řešila jenom zkoušky a deadlines.“

„No, už jsme prostě velké holky a život jde dál,“ řekla vesele Nika. Svěsila jsem hlavu a hledala uklidnění v monotónních beatech Turka.

VOLTA STRAŠE.

„Vždyť já ani pořádně nevím, jestli chci rodinu,“ navázala jsem znovu, když Turek vystoupil a zůstal jenom pán se psem, který využil vzniklého prostoru a rozvalil se na podlahu před naše nohy. Ten pes.

„Jo, to je vtipné, jak to v tomto věku má každý jinak. To jsem teď slyšela, jak se baví Hanka s Luckou o tom, co dostaly na Vánoce. Však víš, obě měly loni svatbu. Hanka že konečně dostala horkovzdušnou fritézu, kterou si přála. Líčila, co to všechno umí a jak si tam bude každý den péct ty svoje vege věci. A Lucka na to nadšeně: „A víš, co jsem dostala já? Svítící kapybaru!““

Při představě obou o tři roky starších kamarádek jsem se musela smát.

„Hodně jsem o tom od té doby přemýšlela,“ dodala po chvíli vážně Nika, „a došla jsem k tomu, že jsem asi tím fritéza.“

„Jo? A cos dostala?“

„Prostě radla.“

„Tak to jsi definitivní fritéza.“

GESUNDBRUNNEN.

Do našeho vagonu se navalila velká skupina a náš soused musel posunout sebe i psa k oknu a pustit vedle sebe nějakého pána v hábitu, který vypadal, že se právě vrátil z meditace.

„To bude asi nějaký buddhistický mnich,“ pošeptala mi Nika.

Metro se zase rozjelo.

„Já bych řekla, že jsem někde ve fázi mezi kapybarou a fritézou,“ navázala jsem, „představ si, teď jsem vyplnila své první daňové přiznání!“

Nika si zakryla obličej. „Fuj, to zní teda hodně dospěle.“

„Je to crazy, no. Ale zároveň jsem si za poslední měsíc koupila tři kindervajička. Protože prý v každém sedmém je figurka Star Wars. Už mám Luka Skywalkerera, ale hrozně chci Yodu.“

„Tak to je těžké,“ nakrčila čelo Nika. „Asi jsi fakt na ose kapybara-fritéza přesně uprostřed. Co třeba svítící fritéza?“

Zasmála jsem se a odstrčila čilý čumák boxera od svých kolen. „Odhalilas mě.“

PANK STRAŠE.

Na další zastávce nastoupil malý, italsky vypadající muž s Bluetooth reproduktorem v ruce.

„A co ty, Niki? Furt mluvím jen já, tak řekni svoje updaty. Co svatba, jak jdou přípravy?“

„To je skvělá otázka, no to ti povím, co jsme teď museli řešit s restaurací. Marek je našťěstí pohodář, ale...“ začala Nika, ale náhle ji přerušila hlasitá instrumentální hudba.

Otočily jsme se. Malý Ital s repráčkem se napřímil a náhle začal z plných plic zpívat. Asi to měla být nějaká opera, ale co se týče provedení... Podívaly jsme se na s Nikou na sebe.

„Ten si to asi zpívá tak nějak po svém,“ zašeptala Nika. „Proč nezpříjemnit den cestujícím, že jo.“

„V Berlíně si zvykneš. Každou chvíli sem někdo takový nastoupí, zahraje mezi zastávkami a pak nás obejde s kelímkem na peníze. Kvalita je různá.“

„Inspirativní.“

Zpěvák byl zrovna v nejlepším, když metro zastavilo, ozvalo se OSLOER STRAßE a dovnitř vešli další potenciální posluchači, kteří zatím netušili, jaké mají zrovna štěstí. Pán nicméně brzy dozpíval a za zvuku boxerova náhlého štěkání se uklonil a vydal se s kelímkem mezi své fanoušky. Na další zastávce, FRANZ-NEUMANN-PLATZ zase vystoupil.

Na veřejné dopravě mě vždycky fascinovalo, že přestože spoustu lidí metro vyplivne na stejné zastávce, každý má jiný cíl. A přesto jedou všichni stejným směrem. Přijde mi to zvláště důvěrné a stmelující.

„Musím ale říct, že tu odvalu fakt obdivuju,“ uznala Nika a přerušila moje úvahy. „Jít takhle s kůží na trh a za to pár drobných.“

„Mně se na tom spíš líbí ta svoboda. Že nikde nevíš, na koho v berlínském metru natrefíš. Taky je pro nás Čechy super, že je spíš menší šance, že ti někdo rozumí. A můžeš tu přijít jakkoli oblečená a nikdo to neřeší. Jednou jsem tu viděla obrovského Stitche a jindy pána s kostým velkého vánočního stromku. A občas tu nasbírám fajn tipy na účes nebo třeba oblečení.“

„Třeba ten kostým stromku?“

„Přesně.“

Protože na další zastávce, RESIDENZSTRASSE, většina lidí vystoupila, konečně byl klid a Nika se mohla rozpovídat o svatbě a komplikované domluvě s vedením restaurace, dokud se neozvalo: „WITTENAU, konečná, vystupte, prosím.“

Prudce jsem se napřímila a vytřeštila oči.

„Tak super, už jsme tady! Tak jdeš, Majdo?“

„Shit, Niko, promiň...“ zakryla jsem si pusou.

„Co je?“

„Já se fakt hrozně omlouvám.“

„Co se stalo? Děsíš mě.“

„Já jsem... spletla jsem si směr. Jsme na té druhé konečné.“

„Cože?“

„Nastoupily jsme do blbého metra. Měly jsme jet na Herrmannstraße a my sedly na Wittenau. Do háje, promiň.“

Zoufale jsem sklopila hlavu.

Nika zrychleně dýchala.

Podívala jsem se na ni a zjistila, že zadržuje smích. Bylo to nakažlivé, a tak jsme se na poloprázdném nástupišti konečné stanice v osm patnáct večer prohýbaly smíchy a dělaly divadlo místním štamgastům povalujícím se s laškou v ruce na lavičkách.

Když jsme vzápětí nastoupily na správné metro, byla jsem o poznání klidnější.

„Vždyť to nevádí, Majdo, však o nic nejde. Dojedeme tam tak jako tak. Přinejhorším nestihneme předkapelu, ale ta mě stejně nezajímá.“

Usmála jsem se a rychle se odvrátila. Miluju její laskavou, lehkou a veselou duši. A občas mě dojde, když mě ozáří svým jemným světlem.

„Ale víš, co mě napadlo, Majdi?“ začala náhle Nika.

Pootočila jsem hlavu. „Co?“

„No víš, jak říkala to s tím, že se bojíš, že nastoupíš do špatného vlaku. No tak teď jsi sice nastoupila do špatného ehm... metra, ale co se stalo? No já ti to povím: vůbec nic. Prostě jsme dojely na konečnou a přestoupily na jiné. Nevím, jak ty, ale mě to zpoždění nevadí. A aspoň jsme jely spolu. A dobře pokecaly. A to je pro mě víc než kousek koncertu.“

Zamyslela jsem se a váhavě kývla.

„I když,“ dodala po chvíli, „vlastně jsme jeden koncert přece jenom stihly.“

Při vzpomínce na dnešní kulturní vložku jsme znovu vyprskly smíchy a já se náhle cítila, jako by mi bylo patnáct, zalila mě vlna lehkosti a něhy, jako by ze mě spadl těžký batoh, jako by mi narostla křídla a já nesla Niku jako královnu na hřbetě, jako tehdy ve školce, akorát ne jako pes, ale jako pták, krásný fénix, a došlo mi, že s Ničíným postojem se takto budu cítit až do stáří, pokud se toho někdy dožiju. A užívala jsem si šum metra a ubíhající zastávky, poslouchala Ničiny historky a tak nějak se cítila, jako by se celá ta metafora života a vlaku sesypala a já jen spokojeně sledovala tabuli ohlašující příští zastávku. A nic víc mě v tu chvíli nezajímalo.

